

32

עין משפט
נר מצוה

צא א מיי פיה מהל
 בית הנצחיה הלי אל
 צא ב ג מיי פיה מהל
 תגיה הלי אל
 ד [מיי פיו מהל פסולי
 המוקדשין הליה והלי יחן
 ק ה מיי פייב מהלכות
 פסולי המוקדשין הלי
 יא

קָבַד וּמִי שֶׁעָבַד עִם הַלֵּב
יָחַד
קָבַד ז' (מִי) פֶּגֶם עִם הַלֵּב
יָחַד וְעָבַד מִהֵלָּה לְעִתִּיד

רבינו חננאל

בבדי חסרונן, אבל יתר
ממדי חסרונן אפילו רבון
מורו שמכירין אותן, וכל
ישן הכא בפסח שאם
ישארו פסדו לנמיו, וכבר
פרשננו בנמ' במקומו
באר היטב, שהי"ו ועוד
אמר י' יהודה שתי תלות
ש' תודת פסלות כו',
תאני תנא על גב האצטבא,
לאמר ליה רב יהודה וכו'
צריך
שמעתינן בתוך הוי"ת
על גב האצטבא שיהו הכל

מבטיח עליהם, מפני שיש בחלות
שפלות, חסרונם של חסידים, לסייע
שם תורה חזק, לסייע אין
מבטיח חזק בהנהגות, חסידים
אפילו בארבעה עשר אין
מבטיח, שיהיו חסידים
התורה נאכלת אלא ליום
לילה, ובהנהגות עשר אין
מותר לאכול אפילו בו
ביום כלו, אין מבטיח
אותה לבחילה להפסד,
לסייע בקרימין ומבטיח
לחיות ביום שלשה עשר,
ומפני שהיו באות הרבה
היו נותרות נפשות, והא
היו גאי ואמרי כבודות הם

נדרה. ואקיימנו בששנות
עלוהו חובת וציון אל
עיר הים, וכדברי דאמר
שני רבנים הממורין, והן
שמיטה חוריקה שמתרין
החלבים למוות, והבשר
לאכילה, למובילין וכל
הזה, כלמי מקדוש) האחד
חבירו והנהגה ממנו
בנהגה מן הרבנים שחיב
קרוב מעילה. וד' מא' היא
הדמיא כשי עזרת אל
מקדשין שכל הלם אל
בשמיטה, כיצד שחטן
לשמן חורק דמן לשמן
שמן הלם שחטן

לשמן חלקה. שחטן כרס
לשמן חורק דמן שלא
לשמן לא קדש חלקה.
שחטן לשמן חורק דמן
שלא לשמן חלקה קדוש
יבא קדוש דברי רבי.
אלעזר בר' שמעון אומר
לעולם אינו חורק עד
שישחוט לשמן ירדוק עד
לשמן. ואמר אסילו תימא
רבי אלעזר בר' שמעון כגון
קדכליה דלם ואשחוק.
ואמר לה כר' שמעון אבדה
בזכר לה העומר לירוק
בזרוע דמי. משום ר'
אלעזר אבדה בכריתו היו.
כל זמן שחטן מנחות
הכל אוכלין וכו'.

אור לארבעה עשר

בכדי חסרונן אבל

[illegible]

בכשרותו היו ואלא א
שלא נשחט בשחט
הובח ונייתי זבח א
תורה וזו לחמה וכד
הלחם מביא לחם א
מביא תורה אחרת מ
תורה גלל לחם וניפ
שחטם לעולם ששח
הדם וכמאן כרי ד
מחזירין מעלין אי ב
עצרת אין מקדשין א
שחטן שלא לשמן וז
שחטן לשמן וזרקב
קדש הלחם שחטן
לשמן לחם קדוש וא
לשחטן בר"ש ואמר
אע"פ שחטן לשמן
יתמא ר' אלעזר בר
שחטקין כגון שחט
ור"א בר"ש סבר ל

העומד לזרוק כזרוק
אלעזר אמרו כשירות
כל העם אוכלין ניטל
אוכלין ולא שורפין
כולן שורפין תניא

י כרוך דמי ואמאי קאמר
 כיון שקרין מלשמן גרע
 וקשה בשעת קבלה וקשה
 ואמר פילג בוריקה מטמא
 למיזוק כרוך דמי ודומק
 גופיה דזבח חשיב כרוך
 ומתקדשים עם הזבח כגון
 יקח שלח בהכשר:
 הו אמאי משחין אותן
 (ו' כרש"ג) דאמר לעיל
 ומה וזיו טעלים האחרונה
 ירושלמי:

DE

פרק ראשון פסחים

אלא בדרך חסרון של פירות הקצוב
 יין ולאורז חשפה חצאי קבין לכור:
 ובהנחה: על גב האינטעבא. על
 הוא זריך. והלא למראה העין הס'
 מתנות סס: גב האינטעבא. גב היה

בניו לתעלה מפני הגשמים: סע"ו
כפול היה. האליטנצ'ה קציב קציב
 מקפת ובתוך אותו הקף עוד אחר:
מסוך שכן מרובות. לחמי חודה
 בשלשה עשר צינן שכל מי שיש
 לו להציא חודה ברגל מביאה בשלשה
 עשר: **נפסות בליע.** לזוקרי של
 יד. לחמי חודה מ' חלות ו' מן חמץ
 שנה" (ויקרא ז) על חלות לחם חמץ:

אין מביאין קדשים לבית הפסול.
אין מביאין קרבן ביום שמתמעט
ועל איבתו מקדשה לו מורה ומונא
זמן לירי נטר וטודה ויבאכלתו ויבא
ויגלה ואם יצאם ב"ד קצין אכלות
של חמץ אלא עד שש שעות: וכולי
עולה ב"ג מימי להו. כל מי שעלו
טודה מביאים ב"ג לפי שלא קריבנה
למחר וכו'. נבסח: נפסלות זבניה.
אשוי להם אובלות כל מי שחשם

דפסולות ועומד'ו' היו יומין שם דלס
היו כשירות לא היו נומין אותן שם
דרי לפסלן בידים שמומות שם עד
ומן הביעור וגשרפות: כשירות היו.
כלומר אפילו לא היה להן פסול גדול
לענין שהן כבר נאשרפה אפי' מאחר
לפני להם תקנה לראכל ואפילו לא
עדיין טעונות עיבור לורה יחיבין
לבו החס. והיכי דמי כגון שלא נשחט
עליבן הצנח ויש להן קדושת דמים
משוקדשו וכן הלא הימר עד שיטחם
למורי עמם. ומה דרש למורי עמם

[illegible]

לחצילה כבש המורה עצמו והואיל ותליון זה הרי הוא כמוה וזריקה הדם ממרת קדשים דכתיב: ודם זמין ישפך והדר והבשר תאכל: אין מביא סודה אחרת. על אותו לחם ופודין אותו ויואל לתוליו דלחם גלל סודה

ויוכי דהוקבע לזו פסול לאחרא אכל
 ה' אחרא: ואין מודה גלל להם. שהיא
 קדשו לגופן יש להם פדיון והואיל
 ומתקדשין קדשם: אלא לעולם ששטת
 נקיה: ובזמן שמשך דרם. ומיהו עדיין
 מלעבר זורמן דהנן כצדק זולין
 שרף מיד דרם וצבעתו מעובר זורמן
 זולין כהו ויהינן לזו להם: כמאן.
 גופו שזו אצילות עדין: ששטת
 ואח התלוי בו: מעלין. מעלין אותו
 י"פ שאינו יתיר עד שנתבאר השם:
 בשתי כבשי שלמים דמכין ויקל להם
 בשמי והיה הכבן אורם על כל
 (כ)

ובמדינת להו מלחמי תודה שאין

וְקָדוֹשׁ. וְאִינוּ יִתָּר בְּחִמְלָה וְאִף
עָלוּ לְנַעֲלִים לֶשֶׁם חֻבָּה וּמִיּוֹצֵא בִּפְרָק
זֶה כְּשֶׁלֹּמֶס בְּעֵלְמָה אֲבָל לֹאס כִּיּוֹ
בֹה. בְּצִ"ק בִּפְרָק מְרוּבָה (ד' ע"א):
לְאִשְׁתֵּרֵי לֹא מִשְׁתַּרֵּי עַד דְּרִיק:
שְׁמִי

מסורת הש"ס

(א) לקמן נב: טוסט: מה:
כרמון לג: (ב) אטיו לפוס:
מחטיו ללכ: (ג) בלה יח:
(ד) בלה טח: לקמן לה:
ונחם טה: ככרות טז: נדה:
ע: (ה) מנחות טז: ויש:
שכל יח: אלה י: מנחות:
ע: (ו) ימרות קד: מנחות:
מח: ודף עב: ויבמות קס:
(ז) כ"ק יח: ומח: עט:
כב: כרמון טז: תמורה:
כ: (ח) וקרא ז: י: אלה:
(ט) ונדרים יח: (י) וילקח:
לד: (יא) דף מח: (יב) וילכ:
כרמון:

מוסף רשמי

סטרו כסול היה.
אטענאזאס ו' לפנים מזו
היהקע עגול לשב שס
הדרכות דג ובעיני דקתן
(וב). אטענאזאס תקופות
זאמי אטענאזאס אחרים
היהקע לפנים מהיהקע (סורה)
מפני חמוץ שבה.
על חלות לחם חמץ ונר
בוצה יס. אין מביאין
קדשים לבית הפסול.
שמעטע ומן אכלתן. אטע
יסול לזכור חמץ אלא

[illegible]

והקריב על זבח השלמים
מלחם ומזבח 9.9. חמס
תורה לכל הלחם. חמס
סבי אבדה תורה אין מביא
תורה חמס אפי' לתלמה
קיס 9.9. שני דברים
המחייבים. חמס וזיקה
ושחטם מקדשים קרקע
לקדוש (מחמס 9.9). אין
מקרישין את הלחם.
לחם קדוש קדוש סוף
קיסל ביולא יענה בביחות
אלל בשחטות.
אכל כחסיס לא קדש
תחנות עבר וחלסיס שכן
מחמס 9.9. חמס 9.9.

האיל יעשה זנח שלמים לה' ועל כל המצות, תלה הכתוב עשיית כל המצות מביחה האיל, כפי האכילה ויבנות

שם. קדוש הלחם. ממה
נאכלנו (מנחתם מן). לא
קדוש הלחם. ולא תפס
פדונו בקדושת שמי הלחם
אלא בקדושת שמי תורת
הלשכה. ונת"כ יליף לה
מקדושו על זבח תורה
שנתי, מני שאל מנחה
שלא לשם תורה לא
קדש לחם. יבנשי עצרת
דמקדושו להם תורה וזיל
מזר נתיבן (שם).